KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

URHO KIERIMO
Vastaava
Turku, puh. 490

RURIK PITKÄNEN
Toimitussihteeri
Liisankatu 27, E 10 - Puh. 38 154

N:o 1
Tammikuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

42. vuosikerta 1937

"UKKO-PEKKA"

TASAVALLAN PRESIDENTTI

P. E. SVINHUFVUD

75. v. 15. 12. 1936.

JOULUKUUN 15 p:nä 1936 täytti kunnioitettu valtionpäämiehemme "Ukko-Pekka" 75 vuotta. Silloin vietettiin kautta maan suuria juhlia hänen kunniakseen, vieläpä ulkomaillakin tätä merkkipäivää juhlittiin suomalaisten keskuudessa.

Ei ole ihme, että kansan kunnioitus valtionpäämiestämme kohtaan sai niin yksimielisen ilmaisun. Olihan "Ukko-Pekka" jo silloin kun Suomen itsenäisyydestä ei vielä mitään tiedetty, maamme lakien ja oikeuksien peloton esitaistelija venäläistä sortovaltaa vastaan, ja sanoi suoraan Venäjän vallanpitäjille mitä Suomen kansa ajatteli sen lakien polkemisesta ja venäläistyttämistoimenpiteistä. Hän joutui henkilökohtaisestikin kärsimään, hänet vangittiin ja karkoitettiin Siperiaan, mutta sittenkään hän ei taipunut eikä taittunut.

Esitämme muutamia historiallisia tietoja Svinhufvud-suvusta, joka Ruotsista 1700-luvulla muutti Suomeen.

Tämän jo Kustaa Vaasan aikoina tunnetun, vanhan ja kunniakkaan suvun vesa, nuori upseeri Peter Gustaf Svinhufvud, viidennessä polvessa taaksepäin nykyisen valtionpäämiehemme esi-isä, muutti Suomeen ja asettui asumaan Rapolan kartanoon, jonka tyttären hän oli nainut. Suvusta tuli vähitellen kiinteä osa Suomen kansaa seuraavan vuosisadan aikana. Rapolan isäntä, lääninkamreeri Peter Gustaf Svinhufvud, valtionpäämiehemme isoisä, oli suomalainen mieleltään ja kieleltään. Hän tahtoi herättää myös kansansa rakkauden äidinkieleen ja siksi hän jakoi tuhansittain kirjoituskaavioita ja vihkoja kynän ja mustepullon ohella Suur-Savon ja Sääksmäen asuk-

kaille ja valvoi, että niiden saajat todellakin opettelivat kirjoittamaan. Tämä suomalaisuuden esitaistelija Peter Gustaf Svinhufvud nimitti itseäänkin suomalaisilla nimillä, joskus Pekka Tiimeläiseksi, joskus Pekka Urpalaiseksi.

Pehr Evind Svinhufvud oli tuomari, jäsenenä Turun hovioikeudessa. Ensimmäisten sortovuosien aikana kohdistui venäläisten viranomaisten huomio erikoisesti juuri Turun hovioikeuteen, joka oli asettunut tinkimättömästi puolustamaan maamme lakeja ja oikeuksia ja tästä syystä joutui moniin rettelöihin vallanpitäjien kanssa. Seurauksena siitä oli, että melkein kaikki hovioikeuden jäsenet v. 1903 eroitettiin viroistaan, mikä toimenpide herätti ankaran suuttumuksen maassa, ja oli merkki koko kansaa uhkaavasta vaarasta.

Jyrkkää vastustussuuntaa edusti Turun hovioikeudessa P. E. Svinhufvud, joka oli asettunut oikeustaistelumme ensimmäiseksi lipunkantajaksi.

Yhdeksän kertaa peräkkäin vv. 1907—1912, valittiin P. E. Svinhufvud eduskunnan puhemieheksi. Hänen tehtäväkseen tuli tällä paikalla puolustaa kansamme oikeuksia, ja suorittikin puhemies sen ihailtavalla tinkimättömyydellä. Muuan hänen aikalaisensa kirjoitti hänestä seuraavat sanat:

"Vanha Svinhufvud istui puhemiehen tuolissa leveänä ja turvallisena kuin visakoivuun leikattuna, hymyillen riippuviin harmaankeltaisiin viiksiinsä. Voi kuvitella elegantimpaa (=hienompaa) kamaripresidenttiä, mutta ei koruttomampaa eikä oikeudentuntoisempaa; hän oli kuin uhatun kansan väkivaltaa vastaan asettama kallionlohkare. Hän käsitteli puhemiehen nuijaa kuin olisi se ollut oikeuden jumalattaren rankaiseva miekka, mutta aina samalla tasapuolisuudella, eikä hän koskaan antanut yksityisten mielipiteittensä vaikuttaa menettelyynsä, koskipa kamppailu sitten Venäjän politiikkaa taikka yhteiskunnallisia riitakysymyksiä. Kantapuhemies istui kuin korokkeeseensa kiinni kasvaneena, hän ei ollut nykyaikainen ihminen hermoineen ja mielialoineen, vaan graniittifasaadi (=harmaakivinen seinä), jonka takana sykki rehellinen ja lämmin kivikaudensydän."

Maailmansodan sytyttyä eroitti kenraalikuvernööri Seyn P. E. Svinhufvudin Lappeen tuomiokunnan tuomarin virasta siksi että hän tuomarina ei ollut noudattanut venäläisten laittomia määräyksiä. Tätä erottamista ei Svinhufvud pitänyt laillisena, eikä siihen vapaaehtoisesti alistunut, vaan läksi istumaan Luumäen käräjiä. Marraskuun 24 p:nä 1914 venäläisten määräyksestä Viipurin poliisiviranomaiset väkivalloin raastoivat P. E. Svinhufvudin tuomaripöytänsä äärestä Luumäellä ja veivät Viipurin lääninvankilaan. Muutama päivä myöhemmin hänet määrättiin karkoitettavaksi Siperiaan. Samana itana, jolloin hän tästä sai tiedon, kumartui hän vankilassa mukaan ottamansa v:n 1734 lakikirjan ääreen, sanattomaksi vastalauseeksi väkivallan teolle, jonka kohteeksi hän oli joutunut noudattaessaan oikeutta.

Svinhufvud luotti tulevaisuuteen, ja niin hän sanoi hyvästiä jättäessään omaisille ja ystäville lohduttaen:

— Kyllä minä vielä kerran palaan! — Jumalan ja Hindenburgin avulla!

27 kuukautta vietti P. E. Svinhufvud Siperiassa. Hänen karkoituksensa merkitsi oikeustaistelijoillemme, että viimeisetkin siteet Venäjään olivat katkenneet ja tapaus antoi myös uutta intoa Saksaan lähteville jääkäreillemme, jotka nousivat aseisiin Venäjää vastaan isänmaansa puolesta.

Vuoden 1917 vallankumous Venäjällä katkaisi myös Svinhufvudin Siperiaan karkoituksen, ja hän palasi takaisin Suomeen, jossa hänet asema asemalta lauluin ja soitoin otettiin riemuiten vastaan. Helsingissä häntä tervehdittiin valtavin kunnianosoituksin.

Venäjän vuoden 1917 vallankumous aiheutti myöskin Suomessa vakavia häiriöitä. Tällöin yhtenä historiamme kaikkein synkimmistä hetkistä astui esiin P. E. Svinhufvud, jota kohtaan koko kansa tunsi jakamatonta kunnioitusta, ja sai hetkeksi nimensä arvovallalla taisteluihin varustautuvan kansan hillitsemään itsensä ja suuntaamaan ajatuksensa kaikkia yhdistävään aatteeseen: Suomen itsenäisyyden toteuttamiseen.

Joulukuun 4 p:nä 1917 Svinhufvud astui itsenäisyyssenaatin seuraamana eduskunnan eteen, jossa hän niin monet kerrat oli puhunut

Venäjää vastaan, ja luki Suomen itsenäisyysjulistuksen, minkä eduskunta joulukuun 6 p:nä 1917 hyväksyi. Näin oli Suomi ottanut käsiinsä oman kohtalonsa ohjat ja katkaissut siteet Venäjään. Tämä tapahtui sellaisella hetkellä, jolloin sillä oli ainoa mahdollisuus onnistua, minkä P. E. Svinhufvudin terävä valtiomiessilmä havaitsi. Itsenäisyysjulistuksen jälkeen hän hankki Venäjän tunnustuksen Leniniltä, ja sen jälkeen muiden Euroopan maiden tunnustukset.

Seuranneen vapaussodan aikana valtionhoitaja Svinhufvud joutui monesti henkilökohtaisesti osoittamaan urheutta ja mielenmalttia, luotsatessaan todellisessa hirmumyrskyssä ja karikkoisilla vesillä valtiolaivaamme. Valtionhoitajan korkealta paikalta luovuttuaan hän asui lyhemmän aikaa Turussa ennenkuin muutti Luumäelle, omaan rakkaaseen Kotkaniemeensä. Hän, joka oli ollut sotavoimiemme ylipäällikkö, liittyi rivimiehenä jälleen maanpuolustajaimme riveihin korkealta johtajanpaikalta erottuaan. Tämä osoittaa "Ukko-Pekan" vaatimatonta luonnetta. Vertaus muinaisroomalaiseen Cincinnatukseen, joka myöskin korkealta paikalta, tehtävänsä täytettyään palasi takaisin auransa kurkeen siihen saakka kuin valtio häntä jälleen tarvitsi, on tässä kirjaimellisesti paikallaan.

Toistakymmentä vuotta rauhassa Kotkaniemessä asuttuaan, kutsuttiin Svinhufvud jälleen valtion ohjaksiin. 1930 hän tuli pääministeriksi ja valittiin helmikuun 16 p:nä 1931 Tasavallan presidentiksi. Presidenttikautenaan hän on ohjannut maan jälleen vakavan kehityksen ja rauhan tielle.

Havaitsemme, että kunnianarvoisan valtionpäämiehemme P. E. Svinhufvudin elämäntyössä on kolme suurta ajanjaksoa, niistä liittyy ensimmäinen hänen eduskunnan puhemieskauteensa 1907—1912, toinen itsenäisyystaisteluun 1917—1918 ja kolmas hänen pääministeri- ja presidenttikauteensa.

Eduskunnan puhemiehenä P. E. Svinhufvud puolusti kansamme oikeuksia Venäjän sortovaltaa vastaan niin ihailtavalla tinkimättömyydellä, että hän piirsi kansamme historiaan yhden sen kunniakkaimpia lehtiä.

Itsenäisyystaistelun johtajana hän ratkaisevalla tavalla vaikutti siihen, että kansamme itsenäisyysunelma toteutui siitä huolimatta, että taistelu käytiin mitä vaikeimmissa ja järkyttävissä olosuhteissa.

Pääministeri- ja presidenttikautenaan on hän lujittanut Suomen asemaa itsenäisenä kansana enemmän kuin kukaan toinen, hän on palauttanut maahan järjestyksen ja hyvinvoinnin.

Kolme kertaa on P. E. Svinhufvud ollut Suomen kansan päällikkönä, ja siksi hän on ollut kansallemme enemmän kuin edellä mainitsemamme Cincinnatus vanhalle Roomalle.

Kansallamme on harvinainen onni nähdä yhä vielä keskuudessaan se mies, kunnianimeltään yksinkertaisesti "Ukko-Pekka", joka on kolme kertaa pelastanut maan ja kansan, ja joka edelleenkin on valmis seisomaan vartiopaikallaan itsenäisyytemme suojana kaikissa olosuhteissa. Häntä tarvitaankin edelleen, kun sodanvaara ukkospilven tavoin häilyy levottoman Euroopan yllä.

HILJAINEN MAAILMA

Sakari Topeliuksen kuvaamana

Suuri kirjailijamme Sakari Topelius, joka lempein ja osaaottavaisin katsein seurasi kaikkea avutonta ja kärsivää tässä maailmassa, näki myöskin kuulottomien hiljaiseen maailmaan. Hän ymmärsi, että se, jonka korvat ovat sulkeutuneet ulkomaailmalta, kuitenkin sisäisesti kuulee ja tajuaa paljon. Ennenkaikkea tunkeutuu tuonne hiljaiseen sisäiseen maailmaan Jumalan ääni omantunnon kautta. Jos se saa täyttää sydämen, niin siitäkin, jolta kaikki ulkonaiset äänet ovat vaienneet, tulee hyvä ja onnellinen ihminen.

Johdumme kysymään, mistä hän sai tämän näkemyksensä. Kenties löydämme vastauksen tähän hänen läheisimmästä ympäristöstään. Olihan hänellä tytär, joka oli, joskaan ei kuuromykkä, niin kuitenkin niin huonokuuloinen, että tuo seikka osittain eristi hänet ympäröivästä maailmasta, tehden hänet kotiutuneeksi omaan hiljaiseen maailmaan. Hänen nimensä oli Toini Mathilda ja hän oli syntynyt maaliskuun 14 päivänä 1854. Hänen huonokuuloisuutensa oli seurauksena tulirokosta, jonka hän sairasti kuusivuotiaana. Toinin huono kuulo painoi raskaana omaisten mieltä. Tyttönen, joka oli luonteeltaan vilkas, leikillinen ja kujeileva, muuttui vähitellen hiljaiseksi ja eli enimmäkseen omassa mielikuvitusmaail-

massaan. Myöhemmin hän antoi muittenkin sinne pilkistää, sillä tulihan hänestä kirjailija, joka on kirjoittanut m.m. kirjan hilpeästä Tähtisen perheestä ja heidän hupaisista puuhistaan, sekä myös verrattoman sadun prinsessa Laiska-Stiinasta. — Kerran sai Toini seurata isäänsä Pietariin kuuluisan korvalääkärin tutkittavaksi. Mutta pian huomattiin ettei mitään voitu tehdä, ja "kärsivällisellä, hiljaisella, kieltäytyvällä Toinillamme ei ollut muuta ilon matkasta, kuin että hän oli saanut nähdä kappaleen Itämaita" sanoo Topelius itse siitä muistelmissaan.

Ehkäpä Toini on antanut aiheen sanoihin, joilla Topelius kuvaa kirkonvartijan Liisaa, kertomuksessaan "Kirkonkellot", joka loytyy kokoelmassa "Lukemisia lapsille". Näin hän sanoo: "Elämässänsä kotiväen kanssa hän oli hyvä ja nöyrä palvelemaan, hän ahkeroi ja teki työtä enemmän kuin kukaan muu, mutta hänen paras ilonsa ja halunsa ei kuitenkaan vetänyt sinnepäin. Yhä enemmän hänen ajatuksensa ja mielensä kääntyi sisäänpäin tarkastamaan sielun korkeinta sisintä elämää Jumalassa, niin että kaikki maallinen muuttui hänelle kuin unennäöksi.

Kirkonvartijan Liisa halusi jo pienestä pitäen istua kellotapulissa, kun hänen isänsä soitti kelloja, sillä Liisan mielestä ei ollut olemassa mitään niin kaunista kuin kellojen soitto. "Ole varuillasi", sanoi isä, "kun alinomaa kuuntelee kellojen soittoa niin tulee kuuroksi." — "Mitä se merkitsee, isä?" kysyi tyttö. — "Se merkitsee, etteivät korvasi enää kuule mitään kaunista maailmassa, ei virrenveisuuta, ei lintujen laulua eikä ihmisten puhetta. Ja sitten olet yksin äänettömyydessä, joka sulkee sielusi ikäänkuin yön hiljaisuuteen."

Liisa ei kuitenkaan hennonut luopua oleskelustaan kellotapulissa ja niin kävi, kuten isä oli sanonut: hän tuli kuuroksi. Kuta vanhemmaksi Liisa tuli, sitä hiljaisemmaksi muuttui ympäröivä maailma hänen korvissaan. Ainoastaan rakkaitten kellojensa äänen hän kuuli. Liisa ymmärsi niiden äänen paremmin kuin ihmisten puheen. Viimein ainoastaan kellojen muistuttava ääni huusi hänen korviinsa: "Käy Jumalan luo! Käy Jumalan luo!" Tuo kellojen ääni seurasi häntä läpi elämän. Ensi kerran ripille käydessään hän ei kuullut virrenveisuuta eikä papin siunauksia, hän kuuli vain kellojen kaiunnan, mutta sepä oli hänen mielestään sekä virsi että siunaus. Ja niin soivat ne Liisalle jokaisessa hänen elämänsä kohtauksessa, häissä, jolloin Liisa oli morsiamena, lapsia kasteelle tuotaessa, hautoja siunattaessa, — ja joka kerta kellojen soidessa kiitti Liisa Jumalaa ilosta ja surusta. Ja vihdoin ne soivat silloin, kun Liisa vanhana ja kumaraisena valaistussa joulukirkossa hiljaa ummisti silmänsä ijäiseen lepoon.

Onnellinen ja rauhallinen oli Liisan elämä ollut. Mikä lienee ollut hänen elämänsä onnellisuuden salaisuus? Varmaan se, että hän niin uskoliisesti seurasi kellojen kehoitusta: "Käy Jumalan luo!" Tämä kertomus muistuttaa meille, ettei onnemme sittenkään riipu ulkonaisista seikoista, vaan sisäisestä yhteydestä Jumalan kanssa.

Sama ajatus on myös pienessä kertomuksessa: "Poika, joka kuuli äänettömyyden puhuvan." Siinä kirjailija kertoo pikku Paavosta, joka oli syntymästään saakka kuuromykkä. Kotona hänelle puhuttiin merkkikieltä, jota vain Paavo ja hänen omaisensa ymmärsivät. Äiti oli kertonut Paavolle Jumalastakin ja siitä, kuinka hyvä hän on kaikkia luotujaan, etenkin onnettomia pikku lapsia kohtaan.

Kun Paavo oli kuuden vuoden vanha, pääsi hän kotiväkensä kanssa joulukirkkoon. Koko menomatkan hän ajatteli vain yhtä asiaa: hän tahtoi niin mielellään oppia kuulemaan ja puhumaan. Ja hän lupasi, että jos Jumala häntä auttaisi, niin kyllä hän Jumalalle maksaisi, — olihan hänellä kymmenen penniä. Kun saavuttiin joulukirkkoon, joutui Paavo tungoksessa työnnetyksi aivan alttarikaiteen eteen. Sen sisäpuolella seisoi pappi valkoisessa, kullalla kirjaillussa messupuvussaan. Paavo luuli pappia Jumalaksi, pani rahansa kaiteelle ja viittoi käsillään, mitä hän sydämestään oli halunnut pyytää Jumalalta.

Pian löysi äiti hänet, ja Paavo nukahti äidin syliin. Silloin hän unessa näki enkelin, joka sanoi: "Jumala on kuullut rukouksesi: sinä saat kuulla äänettömyyden puhuvan. Mutta anna rahasi vanhalle mummolle tuolla oven suussa. Sillä jos tahdot maksaa Jumalalle, niin rakasta häntä enemmän kuin mitään muuta maailmassa."

Niin kävi kuin enkeli oli sanonut. Tästä lähtien Paavo kuuli kaiken puhuvan, auran pellolla, muikun järvessä, vuokon niityllä, karpalon suolla. Mutta omatuntokin puhui. Kun hän oli nöyrä ja tottelevainen, sanoi omatunto: se on oikein. Kun hän yritti tehdä jotakin pahaa, sanoi omatunto: se on väärin. Hän ei koskaan saanut rauhaa tuolta ikuiselta ääneltä. Ja niin oli Paavolla koko elämän ajan jotakin, joka oli parempaa kuin kuulo ja puhe, nimittäin kyky kuulla äänettömyyden puhuvan, joka oli Paavolle samaa kuin alinomaa ja minkään häiritsemätti kuunnella omantunnon ääntä.

Kirkonvartijan Liisa ja pikku Paavo olivat onnellisia, sillä he olivat saaneet kasvaa rakkauden päivänpaisteessa. Sakari Topelius siirtää kuitenkin kertomuksessa "Vernan ruusut"

lukijan ajatukset kauas taaksepäin, siihen aikaan, jolloin kukaan ei ymmärtänyt opettaa kuuromykkiä. Tämä historiallisaiheinen kertomus, jonka löydämme kokoelmassa "Talviiltain tarinoita", käsittelee aikaa 1790-luvulla, jolloin Ruotsin ja Suomen hallitsija Kustaa III kävi sotaa Venäjän kanssa. Verna oli koko nuoruutensa ollut kuuromykkä ja oli elänyt aivan ulkomaailmasta eristettynä kahden palveijan ja synkkämielisen isäinsä seurassa Yöjärven kartanossa, missä hänen ainoana ilonaan olivat ihanat ruusut joita hän taitavasti hoiteli. Verna sai kuitenkin kuulonsa takaisin ja sen jälkeen hän sekä hänen miehensä omistivat elämänsä niille, jotka unohdettuina ja ilman hoitoa olivat äänettömässä maailmassa. He kokosivat kuuromykkiä lapsia Turkuun, minne heidän kotinsa ja Vernan ruusut oli siirretty, ja siellä heitä lempeässä hoidossa kasvatettiin ajatteleviksi ihmisiksi, he säivät takaisin Jumalansa ja ihmisoikeutensa, heille kävi kuten kertomuksen mykälle Vernaneidolle, kun "orjatar Vernasta" tuli "kevään Verna".

Kuinka olisikaan lempeä kirjailija iloinnut, jos hän olisi saanut nähdä meidän aikamme, jolloin ei yksikään kuuromykkä lapsi saa elää unohdettuna ja ilman oppia, vaan jolloin jokaiselle opetetaan ajatusten ilmaisemisen ja ymmärtämisen kallisarvoinen taito, ja jolloin suuri, avara maailma tunkeutuu hiljaiseenkin maailmaan kirjallisuuden kautta. Mutta enimmän hän varmaan iloitsisi siitä, jos hän havaitsisi, että kaikki ne, joilta puuttuu kyky kuulla ulkomaailman ääniä, olisivat kuten Liisa ja Paavo, jotka kuulivat Jumalan äänen ja seurasivat sitä. Ja jos niin olisi, niin silloin yhtyisimme varmaan kaikki siihen ylistyslauluun, jonka kirjailija panee ramman vanhuksen, sokean mummon, mykän pojan ja kuuron tytön suuhun runossa "Satu neljästä, jotka ylistivät Jumalaa", kun Jumala heitä armahti. Näin he lauloivat:

"Niin", sanoi kaikki, "hälle kiitos aina.
Hän meitä koitteli, mutt' hän on pyhä,
ja suuren voimansa hän näyttää yhä.
Ain ylistyksen saakoon Herran laina."

Signe Kantele

HUOMATKAA!

Tämä numero lähetetään vielä kaikille viime vuotisille lehtemme tilaajille. Seuraava numero lähetetään ainoastaan niille, jotka ovat uudistaneet tilauksensa. Rientäkää siis ensi tilassa varmistamaan lehden tulo itsellenne ja ystävillenne. Tilauksia vastaanottavat kaikki postitoimipaikat ja toimitus, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10.

ONKO SINULLA PÄÄMÄÄRÄ?

Vuosi on vaihtunut. Oletko ehkä tehnyt jonkun hyvän päätöksen vuoden vaihteessa? Ehkä olet päättänyt olla ahkerampi, tehdä enemmän työtä. Ehkäpä olet päättänyt myöskin tulla paremmaksi ihmiseksi, olla ystävällinen ja iloinen, näyttää vähemmän hapanta ja tyytymätöntä naamaa ja sen sijaan hymyillä enemmän kuin mitä teit menneenä vuotena.

Oletko ajatellut mennyttä vuotta? Oletko huomannut kuinka paljon olisit ehkä voinut helpottaa äitisi, sisaresi, veljesi, ystäväsi tms. taakkaa? Etköhän sinä päinvastoin useinkin lisännyt kiviä toisen kuormaan? Mitkä olisivat voineet olla niitä kiviä, sinä ehkä kysyt? Etkö huomaa? Monet kovat sanat, häijyt, ilkeät puheet, tiedätkö sinä, että ne juuri usein ovat raskauttaneet toisten elämän, ovat tehneet hänen tiensä vaikeaksi kulkea. Ja kuitenkin sinun vallassasi olisi ollut lausua ystävällinen sana, hymyillä iloisesti tuolle toiselle. Mutta teitkö sinä sen? Ehkä sinä itse et huomannut minkä teit. Kuinka usein me lausumme häijyjä, ilkeitä sanoja ja teemme siten raskaaksi toistemme elämän. Hyvät, rohkaisevat sanat ja iloinen hymy eivät maksa paljon — ei kerrassaan mitään ja kuitenkin moni meistä s ä ä s t ä ä kuin saituri tässä suhteessa, varoen tarkasti lausumasta yhtäkään ystävällistä sanaa. Tänä vuonna, uutena vuotena, joka on annettu lahjan tavoin käsiimme, niin, tänä vuonna me olemme päättäneet lausua useammin ystävällisiä sanoja, useammin hymyillä, eikö totta? Sekä sinä, lukijani, että minä. Niinkuin harmaana syksyn päivänä vaikuttaa pilvien läpi tunkeutuva auringonsäde, vaikuttaa myös h y v ä s a n a.

Mila

MERI KAHVAN MUISTOLLE

Viime vuoden Kuuromykkäin lehden joulukuun numerossa oli rouva Meri Kahvan kuolinilmoitus. Meille Honkajoen kuuromykille tämä oli murheenviesti. Olihan rva Kahva todellinen ja harras kuuromykkäin opettaja ja ystävä, jollaiseksi todellinen, harras ja elävä kristillisyys tekee. Ollessaan kansakoulun opettajana Honkajoen kirkonkylässä, kutsui hän usein meidät kotiinsa. Hän piti meille silloin myös hartaushetkiäkin. Aina ystävällisenä, vieraasvaraisena ja hyvänä ihmisenä hän voitti meidän luottamuksemme. Nyt hän on poissa, Herransa ilossa, jota hän oli koettanut palvella koko sielullaan ja tarmollaan. Hän oli myös Honkajoen raittiuslautakunnan puheenjohtaja. Sunnuntaisin hän piti pyhäkoulua lapsille koettaen johdattaa heidät parhaan ystävänä Jee-

(Jatk. siv. 7.)

Menestyksellistä Uutta Vuotta 1937

toivottavat kaikille ystävilleen ja kohtalotovereilleen:

Alavieska:
Sipilä, Heino

Alavus:
Hevonkoski, Matti
Kivistö, Ilmari
Majamaa, Aate
Naarala, Amalia
Olkkonen, Tellervo ja Nyyrikki
Savisaari, Matti, perheineen
Varpiainen, Aini

Hanko:
Sjöblom, Hulda ja Anton
Sjöstrand, Alma

Harlu, Heinäjoki:
Holopainen, William
Kokko, Eino

Helsinki:
Ahlbäck, Börje
Andersson, Sofia
Eskelinen, Aura
Fagerlund, Isidor
Forsten, Olga
Friman, Naima ja John
Färdig, Emil, perheineen
Heikel, Sigyn
Kaari, Anna ja Höglund, Anna
Helminen, Eero
Jokelainen, A., perheineen
Karilas, Eino, perheineen
Koroleff, Vera
Landenmäki, Kustaa Adolf
Lehtonen, Toivo
Lempiäinen, Lempi
Liljander, E. A.
Lindqvist, Aina
Luomajoki, Jussi
Lähde, Eino
Mikkola, Leo, Marina ja Lauri
Månsson, Sigurd, perh.
Nevalainen, Otto
Norstedt, Elvira
Nurmo, Laura ja Vihtori
Oy. Surdus Ab.
Pitkänen, Osmo, Matti, Kaisu ja Rurik
Pettersson, Väinö
Rainio, L.
Saarinen, Eetu
Sainio, Aleksi
Salovaara, Vilho
Stadius, Olga ja Rea
Vainio, Ragnhild ja lapset
Vainola, Laina
Vinsten, Paul

Hausjärvi:
Vainola, Lauri

Honkajoki:
Peräkorpi, Frans

Hämeenlinna:
Laakso, Väinö
Miina-mamma ja tyttäret
Pappa ja pojat
Valtari, Kaisu ja Paavo
Valtonen, Ilmari
Yläkorpi, Ida, Hannes ja Yrjö

Hyvinkää:
Carlstedt, Ellen

Impilahti:
Laitinen, Väinö, perheineen

Isoäiniö:
Hevonpää, Vilho

Juankoski:
Turunen, Hannes

Juupajoki:
Mattila, Ville

Juuka:
Eronen, Aino

Jyväskylä:
Jyväskylän Kuuromykkä-Urheilijat
Koskinen, Hjalmar, perheineen
Sulka, Mirjam, Alma ja Emil
Vuorimies, Simo

Karjaa:
Lindholm, Birger

Kauklahti:
Sandblom, Edith ja Hjalmar

Karkkila:
Gustafsson, Lilli

Karkku:
Hisso, Yrjö

Kauniainen:
Kurman, Selma

Kiikka:
Kulmala, Anna ja Frans
Ritala, Vilho, perheineen
Talvia, Eva ja Juho

Killinkoski:
Ala-Kilponen, Aino ja Toivo
Maunu, Elma ja Alma

Kokemäki:
Niemi, Arvi
Nordlund, Vilho
Närvä, Vilho
Sallgén, Anni
Viljanen, Taisto

Korpiselkä:
Miettinen, Anna Liisa

Kotka:
Mattila, Väinö

Kruunukylä:
Käld, Maria

Kuortane:
Kataja, Elli
Laikola, Impi ja Veikko, perheineen
Paloheimo, Siviä
Sippola, Jussi
Taimisto, Teuvo
Viitala, Ensio ja Eevertti
Yli-Mäyry, Martti

Kurenpolvi:
Sisarukset Säisä

Kuusankoski:
Valtonen, Alma ja Matilda

Kylmäkoski:
Laakso, Sirkka
Kaurela, Valentin

Kyttälä:
Mäenpää, Hilja

Kälviä:
Harju, Tenho

Lappee:
Laakko, Kaino

Lapua:
Nieminen, Maiju

Laukaa:
Poikolainen, Onni

Lauritsala:
Laitiainen, Vilho, perh.

Loppi:
Salmi, Jonne

Mäntsälä:
Merivirta, Yrjö

Nauvo:
Svahnström, Hulda

Parainen:
Selkälä, Alma ja Jose
Tuominen, Oskari, perh.
Wirtanen, Aino

Peräseinäjoki:
Ojaniemi, Elin

Pitkäranta:
Kaivolahti, Johannes, perheineen

Pori:
Heiniluoma, Anselm, perheineen
Norjajoki, Ina
Porin Kuuromykkäin Yhdistys

Porvoo:
Andersen, Anni
Forsblom, Saga
Honkavaara, J., perheineen
Lindholm, Sven, perheineen
Nurkkala, August
Nyman, Axel, perheineen
Nöyränen, A., perheineen
Vesterlund, Alice
Vilonen, Aarne

Putikko:
Makkonen, Elli

Pyhäsalmi:
Kärkkäinen, Martta

Raahe:
Havilo, Sven

Reposaari:
Höckert, Walter
Myntti, Anni

Ristijärvi:
Heikkinen, Toivo

Rovaniemi:
Hagström, Eino

Ruokolahti:
Kostiainen, Martti

Sammaljoki:
Koli, Elsa
Kuutti, Erkki, perheineen
Louttu, Emma ja Oskar

Sonkajärvi:
Partanen, Väinö

Säynätsalo:
Konu, Heikki, perheineen
Lindell, Henny
Poutanen, Hilma, Väinö ja Olavi
Tauriainen, Helmi

Taalintehdas:
Sjöblom, Edla

Tampere:
Heikkilä, Tekla
Hellen, Kaarlo, perheineen
Helminen, Aug., perheineen
Huupponen, Ar. ja Tyyne
Kangas, Sylvi
Karlstedt, Miina ja Ragnar
Katainen, Matti
Koivulehto, Tertti
Kumpulainen, Elli ja Kaarlo
Pitkäniemi, Emil, perheineen
Sinisalo, Helvi
Talvia, Siiri
Tampereen Kuuromykkäin Yhdistys
Tampereen Kuuromykkä-Urheilijat
Tampereen K.m.Y:n Naiskerho
Vuorenmaa, Armas

Teisko:
Niinikangas, Toivo ja Selma

Tuusula:
Collin, Edith

Tyrvää:
Ritala, Elsa ja Akseli
Vainiomäki, Sanna

Vaasa:
Brännfors, Anna
Koskela, Helmi
Martola, Carl Eric, Ester ja Jan Eric
Nordberg, Aug.
Perälä, Liisa
Vataja, Lempi

Vihti:
Nyholm, Tyyne

Viitasaari:
Colliander, Yrjö

Vieremä, Marttisenjärvi:
Järvelä, Elin

Ähtäri:
Ala-Kilponen, Allan

Ävensor:
Eriksson, Esther

Rytty:
Suoninen, Eeva ja Juho
Heikkilä, Anni

Sortavala:
Korhonen, Heevi
Romppanen, Hanna

Helylä:
Karppinen, Fanny ja Yrjö

Paksujalka, Sandra ja Mikko

Hiitola:
Luoto, Leo

Uukuniemi:
Berg, Torsti

Kortesjärvi:
Rintala, Adolfina

Rymättylä:
Angervo, Sävele
Suutarla, Olavi

Turku:
Haapali, Ida ja J.
Kierimo, Urho, perhein.
Palmu, Paavo ja äiti
Savisaari, E., perheineen

Paimio:
Rautarinta, Hannes

(Jatk. s:lta 5.) MERI . . .

suksen luo. Rva Kahva kävi myöskin sairaiden luona laulamassa, lohduttamassa ja auttamassa heitä. Häntä kiinnosti kuitenkin kuuromykkäin opetus enemmän kuin kuulevien. Oltuaan muutamia vuosia Honkajoella kansakoulun opettajana siirtyi hän Mikkelin kuuromykkäin kouluun opettajaksi. Loma-aikoina Honkajoen pappilassa ollessaan hän kutsui myös meidät luokseen, vierasvaraisesti kestiten, keskustellen meidän kanssamme ja puhuen meille Jumalan sanaakin. Hän oli aina kiinnostunut kuuromykkäin asioihin, iloiten ja surren heidän kanssaan. Hän osasi rohkaista alakuloisia ja neuvoa sitä, joka sitä tarvitsi. Hän oli kuin päivänsäde kuuromykille. Varmaa on, että hänen muistonsa elää rakkaana ja kalliina kuuromykkäin keskuudessa, etenkin hänen oppilaissaan, rohkaisten heitä vastoinkäymisten aikoina. Rouva Kahvaan sopii hyvin J. R. Millerin sanat: "Jokainen harvinaisen kaunis kristitty elämä synnyttää kaikkien sydämissä taivaisen näyn, jota tietämättään noudattavat sen näkijät." Rouva Meri Kahva kuului niihin onnellisiin ihmisiin, joille Jeesus on sanova: "Tulkaa Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti." Matt. 25: 34.

F. Peräkorpi

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITOLLE

on rouva Olga Stadius lahjoittanut omistamansa Oy. Surdus Ab:n osakekirjat N:o 518 ja 522, samoin neiti Bertha Sjöberg Oy. Surdus Ab:n osakekirjan N:o 533, joista pyydämme heitä kiittää.

KUUROMYKKÄIN TÖIDEN NÄYTTELY

Mainosjuliste. Kilpailussa näyttelyn mainosjulisteesta sai 1. palkinnon merkillä "Hiljainen" varustettu ehdotus, jonka tekijäksi havaittiin kivipiirtäjä Lauri Mikkola Helsingistä. Toimikunta päätti myös lunastaa vastaista tarvetta varten luonnoksen "Kuuron tyyli ja käsityö", sekin hra Lauri Mikkolalta. Molemmat ovat erittäin onnistuneita.

Kun näyttelyn huoneistokysymys on lopullisesti ratkaistu, painatetaan valkoisella ja kullalla mainosjulisteita asetettaviksi kaupunki- ja rautatieristeysasemille, että ihmiset kiinnittäisivät huomiota ja tulisivat katsomaan näyttelyä. Samoin pannaan julisteet pääkaupungissa kauppojen näyteakkunoihin ja katujen varsille näyttelyajan lähestyessä.

Valokuvausnäyttelyyn ei ole tähän mennessä vielä ilmoitettu muuta kuin 1 muotokuvasuurennus. Pyydetään kumminkin arv. valokuvauksen harrastajia harkitsemaan osanottoa ja ilmoittautumaan os. Taiteilija Lauri Vainola, Hikiä. Myöhemminkin keväällä otettuja kuvia voi näyttelyyn valmistaa, kunhan vaan on ennakolta ilmoittautunut.

Apuraho ja työtarpeiden ostamista varten on jo osaksi jaettu, ja tullaan vielä jakamaan vähävaraisille, jotka haluavat osallistua näyttelyyn. Anomukset osoitettava sihteerille, os. Toimittaja Rurik Pitkänen, Helsinki, Liisankatu 27 E 10.

Elokuvaesityksiä näytteleyssä on ajateltu järjestää k.m. kouluista, tyttöjen talouskoulusta, k.m. kirjapainosta, k.m. yhdistysten taloista tahi huoneistoista ja toiminnasta niissä, esitelmäpäivistä, Avikin vanhainkodista yms., jotta myös suuri yleisö saisi selvän kuvan

kuuromykkien opetuksesta, elämästä ja työstä. Ehkä olisi mahdollista saada kuvasarja myöskin kuuromykistä työssään tehtaissa konettensa ääressä, urheiluelämästä jne. Filmihän nykyaikana on mahtavin propagandaväline, ja meidän on saatava yleisölle k.m:t tunnetuksi myönteiseltäkin puoleltaan. Pyydetään, että ne k.m:t, joilla on tavallista harvinaisempi tai huomattavampi työpaikka, siitä ilmoittaisivat toim. Rurik Pitkäselle, Helsinki, Liisank. 27 E 10, ensi tilassa mahdollista filmausta varten, että voitaisiin järjestää matkasuunnitelma ajoissa.

Rahtivapaus näyttelyyn ja sieltä pois lähetettäville esineille toivotaan saatavan, samoin 50 % alennus matkalipuista näyttelyyn matkustaville kuuromykille ja heidän ystävilleen.

Tiedonannot näyttelystä julkaistaan ainoastaan Kuuromykkäinliiton omissa äänenkannattajissa, joten jokaisen kuuron ja kuuromykän olisi ne itselleen tilattava.

Osanotto näyttelyyn pitäisi saada siksi runsaaksi ja monipuoliseksi, että se helpottaisi kuuromykkäin pyrkimyksiä saada itselleen taipumuksiaan vastaavaa työtä ja näyttäisi hallitusviranomaisille ja työnantajille, että kuuromykät pystyvät samaan työhön kuin kuulevatkin ja tekevät hyvää työtä. Ilmoittautukaa heti ja valmistakaa työnne ajoissa, sillä aikaa on enää vain neljättä kuukautta.

Kuuromykkäin töiden Näyttelytoimikunta.

KIRKKOJUHLA VAASASSA

Kirkkojuhlan järjesti herra Algot Strömsholm Vaasan Kuuromykkäinyhdistyksen Omakotirahaston hyväksi. Juhla pidettiin Palosaaren kirkossa 6 p:nä joulukuuta 1936. Kirkko oli tullut yleisöä ääriään myöten täyteen sekä kaikki Vaasassa asuvat kuuromykät ja osa maaseudultakin oli saapuvilla. Sisäänpääsymaksu oli 3 mk. hengeltä ja kirkossa kannettiin kolehti, jotka tuottivat yhteensä 2,205 mk. 80 p. Tämä luovutettiin Vaasan Kuuromykkäin yhdistyksen Omakotirahaston hyväksi. Juhla alkoi klo 16. Ohjelmassa oli puheita suomeksi ja ruotsiksi, orkesterisoittoa. Tervehdyspuheessa, jonka piti ruotsiksi herra A. Strömsholm, lausui hän: Te jotka kuulette ja puhutte, auttakaa ja tukekaa niitä joilla ei ole puheen lahjaa. Kuuromykät ovat ymmärtäväisiä ihmisiä, he tekevät työnsä hyvin ja työllään he itsensä elättävät ja maksavat vuosittain veronsa yhteiskunnalle, kirkolle ja valtiolle samalla tavalla kuin kuulevatkin, mutta kuuromykillä ei ole erityistä kirkkoa, ei rukoushuonetta eikä kokoontumishuonetta niinkuin kuulevilla on kaikkialla. Tämän puheen viittoi herra C.-E. Martola, jonka jälkeen puhui suomeksi pastori D. Still. Ohjelmassa oli komministeri Nyqvistin yksinlaulua suomeksi ja ruotsiksi jonka jälkeen komministeri Nyqvist piti saarnan ruotsiksi tulkkinaan neiti Alma Krutar.

Sitten saarnasi suomeksi pastori D. Still. Saarnan jälkeen ilmoitti pastori D. Still, että nyt esitetään kuuromykkäin yhteislaulu neiti Anna Södergårdin johdolla. Tämä herätti kirkkoyleisössä uteliaisuutta, luullen kai, että nyt kuuromykät avaavat suunsa ja kielet irtaantuvat ja rupeavat laulamaan, mutta kun ei mitään kuulunut, niin täytyi ottaa silmälasit esille. Eräs tuttavani sanoi, että se kuuromykkäin laulu oli kaunista ja hiljaista, lainehti kuin torvisoiton säveleet, että hänen mielensä tekee oppia sitä. Tämä kirkkojuhla onnistui erinomaisen hyvin. Vaasan kuuromykät ovat suuresti kiitollisia herra Algot Strömsholmille, hän kun on tarmokas mies ja auttaa paljon kuuromykkiä.

Nikolai Söyrinki

HARVINAISLAATUINEN TAPAUS

sattui 12 p:nä joulukuuta kello 6 aikaan illalla Onni Lehtosen kodissa Korpikylän Järvi-Jussilassa. Työn loputtua isäntä lähti kylpemään uudenaikaiseen saunaan, joka valmistui hiljattain. Kylvettyään isäntä tuli kotiin ja sanoi saunassa olevan kuumaa löylyä. Sitten päiväläinen Yrjö Vähärautio ja satunnaisissa töissä oleva puuseppä Urho Nurminen lähtivät kylpyyn ja naiset jäivät odottamaan poikien tuloa ja isäntä luki rauhallisena päivän postia. Palvelijatar Maria Syrjälä luki sanomalehteä ja huomautti monta kertaa isännälle, että pojat viipyvät kauan saunassa. Lopuksi isäntä käski Maria katsomaan ja hän lähti heti, mutta huomasi, että saunassa oli pimeätä ja tuli takaisin sitä kertomaan. Isäntä uudestaan käski häntä menemään saunaan ja Maria lähti taas lyhty mukana. Hän pelästyi kauheasti nähdessään pojat makaamassa pukuhuoneen lattialla puolikuolleina. Maria koetti herättää heitä, mutta kun eivät heränneet, niin hän lähti kiireesti sanomaan isännälle, että pojat makasivat alastomina lattialla eivätkä liikkuneet yhtään. Senjälkeen he juoksivat taas saunaan, nostivat ruumiit ylös, koettivat herättää ja virkistää heitä kylmällä vedellä, mutta pojat eivät toipuneet. Maria veti Yrjön pois uuninsuun edestä ja huomasi hänen selässään olevan palohaavoja. Sitten isäntä lähti kiireesti naapuritaloon pyytämään apua, ja sieltä

(Jatk. s:lle 10.)

URHEILUOSASTO

KILPAILUKUTSU

Meillä on täten kunnia kutsua Kuuromykkäin Urheiluliiton alaisia seuroja ja yksityisiä jäseniä osallistumaan

KUL:n vuoden 1937 hiihtomestaruuskilpailuihin,

jotka järjestämme asianomaisella luvalla *Vaasassa* tulevan helmikuun 27—28 päivinä.

Kilpailuohjelma:

Lauvantaina 27. 2. 37. kello 14

10 km nuorten (alle 21 v.) mestaruus
10 „ yleinen mestaruus
10 „ ikämiesten (yli 35 v.) mestaruus
10 „ seurainvälinen joukkuehiihto
(3. tulos otetaan huomioon).

HUOM.! Yllämainitut matkat hiihdetään samalla kertaa ja lähetetään hiihtäjät minuutin väliajoin.

Sunnuntaina 28. 2. 37. kello 10

3 km naisten mestaruus
20 km yleinen mestaruus.

KUL:n mestaruusmitalit ja kunniakirjat jaetaan 3. 10. 20 km kilpailuissa ja seurojen välisessä joukkuekilpailussa KUL:n arvokas kiertopalkinto, jonka puolustajana on Pietarsaaren Kuuromykkä-Urheilijat

Ilmoitukset osanotosta on lähetettävä ennen helmikuun 18 päivää osoitteella: *August Nordberg, Vaasa, Kirvesmiehenkatu 4, (Thesslöf)* ja on ilmoitusta ehdottomasti seurattava 15 mk. joukkueelta, 10 mk. miieskilpailijalta ja matkalta ja 5 mk. naiselta. Jälki-ilmoituksista peritään kaksinkertainen maksu.

Kilpailijoille varataan vapaa asunto kahdeksi vuorokaudeksi.

50 % alennus rautatielippujen hinnoista toivotaan saatavan.

Muuta virallista kutsua ei lähetetä seuroille.

Oikeus ohjelman muutoksiin pidätetään.

Toivoen runsasta osanottoa merkitsemme urheilutervehdyksin:

»VAASAN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT»

Janne Leivo
Puheenjohtaja

Aug. Nordberg
Sihteeri

HUOMIOTA KANSAINVÄLISEEN URHEILUEDUSTUKSEEMME

Ensi elokuussa pidetään Budapestissä CISS:n urheilukongressi, ja sen yhteydessä kansainväliset urheilukilpailut, joihin Suomenkin toivotaan osallistuvan. Kongressissa käsiteliään useita tärkeitä kysymyksiä, joista keskeisin useita tärkeitä kysymyksiä, joista keskeisin on: Missä seuraavat kuuromykkäin kansainväliset suurkisat, meidän hiljaisten "Olympialaiskisat" pidetään?

Kuten tunnettua päätettiin Lontoossa 1935 pidetyssä urheilukongressissa sanotut kisat antaa Ruotsin järjestettäviksi v. 1939 Tukholmassa. Mutta tämä päätös ei liene lopullinen, vaan tulee ehkä tarkistettavaksi. Varmaan Etelä-Euroopan maat panevat kaikkensa liikkeelle saadakseen kisat peruutetuiksi Ruotsilta, ellei sanottu maa kykenisi ajoissa asettamaan riittäviä vakuuksia niinhyvin rahallisessa kuin järjestelyllisessäkin suhteessa. Tämä olisi hyvin paha isku meikäläisille urheilijoille, joiden mielissä on kangastellut oikein joukkomatka Tukholmaan ottamaan korvausta Lontoossa kärsitystä häviöstä, itsensä "Svea-mamman" kotitanterilla.

Lontoon matka, joka tehtiin ilman valtion

tukea — ei penniäkään saatu ennen eikä jälkeen tehdyistä anomuksista huolimatta —, aiheutti raskaan rahallisen tappion liitollemme. Sitä tappiota on KUL:n hallitus kykynsä mukaan koettanut maksella pois. Tämän taakan alla ei katse ole kyennyt kohoamaan ylemmäs, eteenpäin, näkemään lähitulevaisuuden asettamia vaatimuksia. Urheilumatkarahastoa täytyy kartuttaa. Toivottavasti kaikki seurat ottavat kunnia-asiakseen toimia jotakin juuri urheilumatkarahaston hyväksi. Järjestettäköön iltamia, retkeilyjä, fortuna-, nuolenheitto-, ampuma- ym. pikku kilpailuja, joiden tulot luovutetaan KUL:n urheilumatkarahastoon. Siten saadaan vähitellen, mutta varmasti sanottu rahasto karttumaan, ellemme ensi elokuuhun mennessä, niin ainakin vuoden 1939 kisoihin, siksi suureksi, että sen turvin voidaan yrittää. Pantakoon ehdoksi lahjoituksille, että niitä ei saa käyttää Lontoon kisoista aiheutuneen velan maksuun, vaan ainoastaan tulevia ulkomaisia kilpailumatkoja varten. Koettakoon Liittohallitus hoitaa vanhan velan vähitellen pois päiväjärjestyksestä muilla keinoin. Se on sen asia ja velvollisuus. Helpottakaamme sen kuormaa tulevaisuuteen nähden edellä ehdottamallani tavalla.

Toivottavasti arv. seurat itsekin keksivät parempia keinoja urheilumatkarahastomme kartuttamiseksi, elleivät edellä esittämäni olisi riittävän tehokkaita. Pidinkin ehdotusta tehdessäni juuri helppoutta silmällä. Nuoriso mielellään osallistuu pikku kilpailuihin, varsinkin, jos tarkoitus on kunnattua niiden tuloilla jotain suuriarvoista asiaa. Siten aivankuin huomaamatta kasaantuu markka markan päälle, ja kun on parikaan vuotta tällaista pientä rahavirtaa soljunut urheilurahaston tyhjän kassakirstun pohjalle voidaan huomata, että sitä on enemmän kuin luultiinkaan, ja saadetaan kirkkain mielin käydä puntaroimaan, ketkä valtourheilijoistamme olisivat kyllin päteviä kantamaan maamme värejä muiden kansakuntien joukossa, ja kaikella kunnialla.

Rurik Pitkänen

KUTSU

Itä-Karjalan Kuurot Urheilijat-seuran jäsenet kutsutaan jäsentenvälisiin hiihtokilpailuihin helmikuun 7 p:nä klo 12, Joensuun Tikkamäellä. Hiihdettävä matka, 10 km miehille ja 3 km naisille, on tasa- ja murtomaata. Saman päivän illalla on iltama palkintojenjakoineen ja vapaine seurusteluineen. Osanottajat saapukoot Joensuun Mutalaan Erkki Hirvosen taloon. — Ilmoitus osanotosta on tehtävä heti ensi tilassa allekirjoittaneelle, osoitteella: Puheenjohtaja Otto Simonen, Tikkala, Haukioja.

J.K.-U. järjesti uuden vuoden vastaanottojuhlan Hongikossa joulukuun 31 p:nä kello 20-24. Tervehdyssanat lausui puheenj. Simo Vuorimies, seurustelua ja leikkiä, näytelmä »Työ ja rakkaus», voimistelu-esitys ja lopuksi tanssia. Väli-ajoilla oli tikanheittoa ja fortunapeliä. Tuloja karttui suurenmoisesti ja näkyihän tuloista paljon voittoa. Yleisöä oli vähänlaisesti. Kaikki olivat erittäin hyvällä tuulella, sillä oli hauska näytelmä ja tietysti myös tanssi. Tikanheitossa 1 p. joutui Johan Toppilalle, toiseksi Sulo Salenius, kolmanneksi Seppo Heikkinen. Fortunapelissä voitti reilusti neiti Kaisa Korhonen saaden 5 suklaalevyä.

Viipurin K.m.-Urheilijat-seuran *vuosikokous* pidetään 31 p. tammik. 1937 klo 15 keskuskansakoululla.

Väliaik. johtokunta.

Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijain *vuosikokous* pidetään 31 p:nä tammikuuta klo 13 tyttölyseolla. Esillä kysymys H.K.-U:n toiminnan lopettamisesta tai jatkamisesta. KUL:n puheenjohtaja E. Karilas saapuu. Tervetuloa!

H.K.-U:n johtokunta.

(Jatk. s:lta 8.) HARVINAIS . . .

tuli isäntä emäntineen hänen kanssaan saunaan, jossa Maria oli valvomassa ja nostivat molemmat pojat porstuan penkille ja ryhtyivät hieromaan poikia lumella ja kylmällä vedellä. Urho N. virkosi pian, mutta Yrjö virkosi hyvin hitaasti pari tuntia hierottua. Uudessa saunassa huomattiin olevan vaarallista häkää, joka olisi varmasti tappanut pojat, jos kotona olevat eivät ajoissa olisi tulleet apuun. Oli ihmeellistä, että pojat vielä virkosivat puoli tuntia viivyttyään saunassa. Naiset eivät uskaltaneet enää mennä kylpyyn, sillä pelkäsivät kuolettavaa häkää. Seuraavana aamuna vietiin Yrjö sairaalaan Lahteen lääkärin hoitoon palohaavan vuoksi. Uusi sauna on vaarallinen kylpijöille, joiden pitää olla varovaisia, eivätkä saa kauan viipyä.

Tietoja ulkomailta

V. KANSAINVÄLINEN KUUROMYKKÄIN KONGRESSI

Ranskan Kuuromykkäinliitto on meille lähettänyt kutsumuksen V:nteen kansainväliseen kuuromykkäin kongressiin, joka pidetään ensi kesänä Pariisissa heinäkuun 31 ja elokuun 6 päivien välisenä aikana.

Kongressissa käsitellään kuuromykkiä koskevia erilaisia sivistyksellisiä ja sosiaalisia kysymyksiä.

Matka Pariisiin ja osallistuminen kongressiin tulee siksi kalliiksi, ettemme katso tarpeelliseksi julkaista koko laajaa ohjelmaa, mutta ne, jotka haluavat saada lähempiä tietoja kongressista mahdollista osanottoa varten, voivat tiedustella kirjeellisesti, liittämällä mukaan 2:— postimaksu, lehtemme toimitukselta, os. *R. Pitkänen, Helsinki, Liisankatu 27 E 10.*

Tietoja kotimaasta

55 vuotta täytti joulukuun 18 p:nä 1936 Ylistarossa puuseppä *Johannes (Jussi) Sorsa.* Hän on syntynyt Maaningalla 1881, käynyt Kuopion kuurojenkoulun, ollen neiti Emilia Strunckin oppilaana. Naimisiin meni Selma Laanisen kanssa. Maailmansodan aikana Jussi Sorsa työskenteli Vaasassa Voipulan puuseppäliikkeessä useita vuosia. Vaasasta muutti Ylistaron tiilitehtaalle, jossa on ollut jo lähes parikymmentä vuotta. Sorsa on ahkera ja työssään täsmällinen, reipas mies vieläkin. Hänellä on yksi tytär ja poika, joka on käynyt ilmailukoulun. Merkkipäivänään kävi Sorsaa onnittelemassa useita lähiseudun kuuromykkiä.

Jalmari Jokinen oli Tampereen yleisessä sairaalassa viisi viikkoa umpisuolen leikkauksesta. Nyt on jo kotona ja paraneminen edistyy hyvin.

Lahden kuurojen yhdistyksellä oli tammikuun 2 p:nä tavan mukainen kuusijuhla, mutta silti ohjelman sisällöltään uusiakin tietoja läsnäolijoihin kylvävä juhla. — Saapuvilla oli kutsuvieraamme pastori U. Paljakka, jonka mukana olo näin hiljaisten Hämeen seutulaisten keskuudessa veti suloisen juhlatunnelman huippuunsa.

Ohjelman ensi jakson alotti K. Remmi tervehdyspuheellaan, lausuen pastori Paljakan, taiteilija L. Vainolan ja kaikki tervetulleiksi. Astui sitten puhujakorokkeelle naislausuntakuoro, esittäen kuorolausuntaa rouva Remmin johdolla. Seurasi sitten pastori Paljakan kaunis ja vaikuttava puhe, jota kaikki aivan hiljaisina ja sanaa sanomatta seurasivat. Nti L. Rantala lausui seuraavasisältöisen juhlarunon:

„Soivat Uuden Vuoden kellot."

Maan lapsonen kuuntele — yössä
Uuden Vuoden kellot soi.
Kellot soittaa lapsille,
jotka ovat väsyneet elämän työssä.

Vuodesta vuoteen kellot soittaa
Ja rauhan viestiä kertoelee.
Kun väsymys ihmiset voittaa,
kellot saattaa tähtien luo.

Tule joulukellojen soitto,
tule ihmisten luo,
suo sieluihin voitto,
jonka rauhan valtias suo.

Tuo rintaamme taivaan tulta,
joka aatteemme kirkastaa,
Liiasta puhdista kulta,
niin uudeksi muuttuvi maa.

Vielä lisäsi ohjelmaa hra L. Vainola silloin ja tällöin, hänen kertomuksistaan mainittakoon vain »Kielletty hedelmä» Ruotsin vallan aikana 300 vuotta sitten. Herra K. Mäkelä puhui Ukko Pekka Svinhufvudista, kuvaillen hänen elämäänsä ja viisauttaan Suomen hallitsijana.

Väliajan jälkeen saimme nähdä oikein naurettavan pilanäytelmän, jossa hra Jokilampi esiintyi hölmömäisenä hotellin siivoojana. Tuli vieläkin kaikille iloinen yllätys kun saimme nähdä elokuvia, joita pastori Paljakka esitti mukana tuomallaan elokuvakoneella. Viimeksi oli vapaita leikkejä.

Seuraavana päivänä oli Lahden lyseolla urheiluseuran vuosikokous, jolloin taas kaikki kokoontuivat jatkamaan iloista yhdessä olo hetkeä, ollen tällöin vielä taiteilija L. Vainolakin mukana johtamassa kokouksen kulkua.

Kiittäen kaikkia Lahden juhlissa kävijöitä, toivon, että jokaisen tiellä olisi uusi, valoisa, rauhan johtotähti jokaisen askelta johtamassa hyveiden tietä vaeltamaan, pois kaikki pahuus unhoituksen hautaan peittäkäämme. Siunattu Uusi vuosi rauhan ja menestyksen meidän keskuuteemme tuokoon. *Leila.*

Alavuden kuuromykkäin yhdistys vietti *itsenäisyyden päivää* ja *pikkujoulujuhlaa* Naaralan talossa 6 p:nä jouluk. Siellä oli yli 20 osanottajaa. Ensin pidettiin hartaushetki ja sitten puheenjohtaja Matti Savisaari puhui laajasti itsenäisyydestämme. Herra Ensio Viitala piti pitkän esitelmän talviurheilusta ja kehoitti ahkerasti harjoittamaan hiihtoa ja ottamaan osaa meidän maakunnassamme Vaasassa pidettävään kuuromykkäin hiihtomestaruuskilpailuun tänä talvena. Vielä kertoi puheenjohtaja uskollisimmasta kotieläimestä hevosesta ja jokainen muukin tahtoi kertoa havaintojansa siitä. Jokaiselle annettiin kahvia leipineen. Viimeksi jaettiin joululahjoja ja huvipostia. Toivottiin jokaiselle hauskaa joulua hajaantuessamme kotipuolillemme.

Läsnä ollut.

Lappeenrannan Kuuromykkäin yhdistys järjesti kuusijuhlan sunnuntaina 20 p. jouluk. klo 16 (4) ip. Lastentarhalla. Sinne tuli myös pastori Myyryläinen puhumaan. Siellä otettiin varjokuvia, jota kävivät kuuromykät ja ystävät kuulevat katsomassa. Väliajan jälkeen rva L. Laitiainen kertoi Viipurissa käynnistä Kirkkopäivillä. Kun laulettiin runsaasti lauluja, niin tuli rakas joulu-ukko jakamaan ensimmäiseksi kukkalahjan puheenjohtaja Tiilille sitten kuuromykille ja lapsille lahjoja. Juhla oli hauskaa ja onnistunut.

Lahden kuurojen yhdistyksen vuosikokous pidetään helmik. 14 p:nä kello 12 Lahden Lyseolla. Kaikki jäsenet tervetulleita. Jäsenkortit mukaan.

Viipurin Kuuromykkäin Yhdistyksen *vuosikokous* pidetään Viipurissa keskuskansakoululla lauantaina 30 p. tammik. 1937 klo 17. Saapukaa joukolla. *Johtokunta.*

Alavuden kuuromykkäin yhdistyksen *vuosikokous* pidetään Naaralan talossa 14 p:nä helmik. 1937. Tervetuloa kaikki jäsenet!

Kuurojen kerho Sortavalassa pitää *vuosikokouksensa* helmikuun 14 p:nä klo 12 päivällä S:lan Raittiuspiiritalolla. Pyydetään saapumaan kaikkia kokoukseen. — Pyyd. huomauttaa, että joka kuukauden toisena sunnuntaina kokoonnutaan.

Pohjois-Karjalan Kuurojen yhdistyksen vuosikokous Lieksassa pohjoisella kansakoululla 21. 2. 37. klo 13. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Uusia jäseniä otetaan.

Sen jälkeen samana päivänä pidetään ohjelmallinen illanvietto. Tervetuloa! *Johtokunta.*

Kuuromykkä jäi junan alle. Uudenvuoden aattona iltapäivällä tapahtui Raunistulassa entisen Tampereen tien ylikäytävällä ikävä tapaturma. Kun Turun pääasemalta klo 17.24 lähtenyt postijuna sivuutti edellä mainitun paikan, jäi junan alle kuuromykkä leskivaimo Olga Gustava Kanervo. Onnettomuuden uhri toimitettiin tajuttomassa tilassa lääninsairaalaan, jossa todettiin hänen saaneen erittäin vaikeita vammoja, m.m. oli oikea jalka säärestä lähtien miltei täydelleen ruhjoutunut, vasemmalta puolen oli kylkiluu murskaantunut ja oikealla puolella päätä oli vaikeita ruhjevammoja. Kanervo kuoli illalla klo 21.50. Hän oli syntynyt 1867 Mynämäellä ja asui nykyisin Ali-Konsa 5:ssä.

Sos. dem. 3. 1. 37.

Kuuromykkä jäi junan alle. Kun sunnuntaina 20. 12 1936 klo 3.20 iltapäivällä Toijalasta kotoisin oleva työmies Aarre Ilmari Vuori oli Toijalassa kävelemässä rautatiellä, jäi hän junan n:o 352 alle saaden silmänräpäyksessä surmansa. Hänen ruumiinsa murskautui muodottomaksi. Onnettomuuden syynä oli se, että Vuori oli kuuromykkä, eikä huomannut junan tuloa. Hän oli 19-vuotias.

Älkää kulkeko rautatiellä, se on vaarallista!

Kuolleita. Jälleen ovat rivimme harvennet, yksi joukostamme on poissa, siellä mistä ei ole paluuta.

Rouva Henriikka Hämäläinen o.s. Kokkonen kuoli sydänhalvaukseen Kuopiossa marraskuun 28 p:nä. Hän on syntynyt 22 p. syysk 1884 Nilsiässä, ollen kuollessaan 52 vuotias. Lähinnä jäivät kaipaamaan kolme tytärtä ja poika sekä sisar.

Helsinki
Caloniusk. 2, huon. 78
Adi Pyykkönen

KUUROMYKKÄIN LEHTI

42. vuosikerta 1937

Suomen Kuuromykkäinliiton äänenkannattaja **„Kuuromykkäin Lehti"** tarjotaan taas tilattavaksi. Lehti ilmestyy Helsingissä kerran kuukaudessa, kuun alkupuolella, 12—16-sivuisena ja runsaasti kuvitettuna. Se tahtoo nytkin, 42. vuotenaan, tarjota Suomen kuuromykille hyvää ja sivistävää lukemista, olla yhdyssiteenä heidän välillään ja kaikin tavoin tukea heidän pyrkimyksiään sekä henkisen että aineellisen tilansa parantamiseksi. Tilaushinta on edelleenkin 20 markkaa vuosikerralta. Kuuromykkäinkoulujen oppilaat saavat lehden 5 markalla koko vuodeksi, kun tilaus tehdään joukun k.m. koulujen opettajan kautta.

Ystävä, olitpa kuuromykkä tahi kuuleva, tilaa „Kuuromykkäin Lehti", josta voit seurata hiljaisten maailman elämää ja sen kehitystä. Huolehti siitä, että tuttavapiirissäsi kaikki ne joille ei ennen ole lehteämme tullut, sen tilaisivat. Siten autat omaa asiaasi, hiljaisten ystäviesi asiaa, helpoitat heidän pyrkimystään kohti valoisampaa tulevaisuutta, hälvennät ennakkoluuloja, jotka vaikeuttavat kehitystämme.

Jääden odottamaan, että jokainen tähänastinen lehtemme lukija uudistaisi tilauksensa ja samalla hankkisi tuttavapiiristään ainakin yhden uuden tilaajan, merkitsemme ystävällisin tervehdyksin

Keskushallituksen puolesta:

URHO KIERIMO
puheenjohtaja

RURIK PITKÄNEN
sihteeri

Tilaukset pyydetään tekemään osoitteella: *Kuuromykkäin Lehti, Helsinki, Liisankatu 27 E 10.*

Vainaja siunattiin haudan lepoon jouluk. 3 p:nä Kuopion hautausmaan kappelissa ja toimitti ruumiinsiunauksen pastori Anto Verkkoranta. Haudalle laskettiin useita seppeleitä m.m. ystävien puolesta nti E. Toivanen ja hra Åke Sohlström, ensimainitun lukiessa muistosanat:

»Täällä tuskihin sydämiä halkee, siellä on päivä vaivaton ja valkee, ei ilo mureheksi muutu, ei mitään puutu.»

Kuopion Kuuromykkäin Yhdistyksen seppeleen laskivat nti Milja Kolari ja hra Aarne Holopainen, seppeleen nauhoissa oli sanat: »Hoitaa sua Herra hyvä, hoivassaan ei huolet paina, olkoon rauha suuri, syvä, ilo loppumaton aina. Viimeinen tervehdys Henriikka Hämäläiselle. Kuopion Kuuromykkäin Yhdistys.

Haudalta kokoonnuttiin vainajan kotiin viettämään surujuhlaa. *Mila.*

Oppikaa oikeata viittomakieltä kirjasesta

VIITTOMAKIELI SUOMESSA I–III

Hinta postimaksuineen 11: 50.
Postietuannilla 13: 50.

Tilatkaa osoitteella:

Suomen Kuuromykkäinliitto, Helsinki, Liisank. 27 E 10.

KUUROJEN KALENTERI 1937

Hinta postimaksuineen 6: –.

Sen ostamalla kartutatte
KUL:n olympialaisrahastoa.

Tilattavissa os.:

HELSINKI, LIISANKATU 27 E 10.

Kiitos

Pyydän kiittää sydämellisesti k.m. »Heffatan» yhdistystä, sukulaisia ja ystäviä, jotka ovat muistaneet minua täyttäessäni 50 vuotta arvokkailla lahjoilla, kukilla, kirjeillä ja korteilla. Sammaljoella 12. 12. 1936. *Anna Kuutti.*

Sydämelliset kiitokset Vaasan kuuromykille, jotka muistivat lahjoilla ja kukilla vaimoani ja minua joulukuun 10 ja 19 p:nä täyttäessämme 60 vuotta.

Maria ja Nikolai Söyrinki.

Rakkaamme

Aarre Ilmari Vuori

pääsi ijäisyyskotiin joulua ja kuusijuhlaa viettämään 20. 12. 1936 19 v. 11 p. ikäisenä katkeraksi suruksi meille kaikille omaisille, ystäville ja työtovereille.

Omaiset.

Kun hiljaista kaikk' ol' ympärilläin,
mä silloin ihmeen suurimman näin:
Taivaalta tähtönen inehmoon päin
läks' liitäen alas, kuiskaten näin:
»Sun kaipuus on kuullut Elämän Herra.
Sa palkkasi kauniin oot saapa kerran.
On sama, jos nyt sulle annan sen,
tai vuottanet vuotta tuhannen.»
On paikka ja aika ne sille yksi,
ken tuntevi sielunsa yhdistetyksi –
suureen – pyhään – ja kauniiseen
kaaoksen kaikkiviisauteen.

Helsinki 1937, Kirjapaino Oy. Surdus.